

Sygn. akt IV CSK 88/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku L.W.
przy uczestnictwie W.W., M.W. i M.B.
o dział spadku i podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M.W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez uczestniczkę M.W. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu

prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca oparła na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia wyniku przedstawionej sprawy, nowe i dotychczas w orzecznictwie nie rozstrzygnięte zagadnienie jurydyczne, którego wyjaśnienie może przyczynić się nie tylko do rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także do rozwoju prawa. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przyczynie kasacyjnej obliuguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych uzasadniających wątpliwości skarżącego prowadzące do możliwych rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że istotne zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy wyodrębnienie lokalu mieszkalnego nieodpowiadającego normom technicznym zawartym w ustawie Prawo budowlane i rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych można uznać za zgodne z przepisami ustawy lub społeczno - gospodarczym przeznaczeniem rzeczy w rozumieniu art. 211 k.c.

Zagadnienie to nie stanowi jednak istotnego zagadnienia prawnego w przedstawionym wyżej rozumieniu. Jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, w przypadku ustanawiania odrębnej własności lokali mieszkalnych w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd, preferując ten sposób zniesienia współwłasności w oparciu o wskazane okoliczności sprawy, bada jedynie istnienie przesłanek do stwierdzenia samodzielnego charakteru lokali i nie ma potrzeby zasięgania opinii organu administracyjnego, tym bardziej, jeśli sąd dopuszcza dowód z opinii biegłego. Zostało już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że ustanawiając w postępowaniu o zniesienie współwłasności odrębną własność lokalu, sąd nie jest zobowiązany do uzyskania zaświadczenia właściwego organu nadzoru architektoniczno - budowlanego dla dokonania oceny, czy istnieją ustawowe przesłanki dla ustanowienia odrębnej własności lokalu (art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali). Dla dokonania tej oceny sąd władny jest skorzystać z opinii biegłego zakresu spraw architektoniczno - budowlanych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1997 r., III CKN 14/97, nie publ. i z dnia 6 listopada 2002 r., III CKN 1372/00, nie publ.). Z punktu widzenia wyodrębnienia nieruchomości lokalowej nie każde naruszenie warunków technicznych uzasadnia ocenę, że pomieszczenia nie mogą być przeznaczone na stały pobyt ludzi. W szczególności naruszenie warunków technicznych w zakresie wysokości pomieszczeń, jeżeli brak wymaganej wysokości jest nieznaczny, może pozwalać na potraktowanie tych pomieszczeń jako przeznaczonych na stały pobyt ludzi. Ocena taka uzasadniona jest zwłaszcza w sytuacji, gdy standard wykończeniowo - wyposażeniowy pomieszczeń naruszających warunki techniczne w zakresie ich wysokości świadczy o zamiarze korzystania z nich na stały pobyt ludzi, a po oddaniu do użytku obiektu budowlanego pomieszczenia te są faktycznie wykorzystywane na taki pobyt, a takie były ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie poczynione na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1982 r., III CRN 294/81, OSNC 1982, nr 8 - 9, poz. 127).

Skarżąca nie wykazała także przesłanki oczywistej zasadności skargi, opartej na zarzutach naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania – art. 378 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1

w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 382 w zw. z art. 381 w zw. z art. 236 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a także art. 207 § 6, art. 217 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 382 k.p.c.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08), czemu skarżąca nie sprostowała. Ponadto w nawiązaniu do stanowiska pozwanej, należy wskazać, że w apelacji uczestniczka nie zawarła zarzutów naruszenia wymienionych wyżej przepisów postępowania, a jedynie zarzuty materialnoprawne, do których Sąd Okręgowy odniósł się w zaskarżonym orzeczeniu. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., stanowiącej zasadę prawną (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55), Sąd Najwyższy przesądził, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąza go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.